

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי י"ד אלול תש"פ | דף היומי בבלי: עירובין כה | דף הכולל: שבת עג.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ו'.
מוסר: אהבת חסד - אות ג' עד אות ו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: יום ו עד עד סוף הספר

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

האברך שכמעט עלה למטוס עם שקית מלאה אשפה | הפיתרון להתקפת העקרבים המזוזה נמצא ב...
'פרק שירה' | מה קרה עם הילדון שעמד מדי יום ששי על ארגז ב'איטס-סייד'! | 1969

על דא ועל הא

צווחת בהלה הדהדה ברחבי הבית. ממש לא כך תכנן מיודענו לחגוג את חנוכת הבית החדש... הוא מיהר לכיוון הקול וגילה את אשתו מול עקרב צהוב... לאחר וידוא-הריגה שב השקט לשרוד בבית - עד ל"ו-א-אויי! הבא, שהפעם התמלט מפי אחד הילדים - - -

לאחר שגם המדביר המקצועי הרים ידיים מול תעלומת העקרבים, פוצחה לפתע החידה... | סיפור מדהים שהתרחש בטלזסטון בשנת תשס"ט

כוס שתייה והחל לגולל את כל קורות חייו "למן ימי הפלמ"ח...". בני המשפחה הקשיבו בסבלנות ומססיים עזב את הבית. חלפו ימים מספר והוא שוב הופיע. מסתבר שהרגיש שמדובר באנשים מיטיבים והחליט לבקר אצלם בתדירות של פעמיים בשבוע! כל ביקור גרר אחריו את סיפור קורות חייו "למן ימי הפלמ"ח... ועד עצם היום הזה".

בני הבית - שכבר יכלו להיבחן בעל פה על הסיפור המשעמם - הקשיבו בליט ברירה, ואיחלו לעצמם בכל פעם מחדש שהטקס המוזר הזה יסתיים - ובעצם; שיחדל מלהתקיים! מידי פעם שוחחו ביניהם בני הזוג אודות השאלה כיצד ניתן לסיים את הסאגה המתמשכת הלזו - אך בהיותם אנשים טובים לא רצו לפגוע בהלך הקשיש.

לפני כארבע שנים [תשס"ט] הוזמן פה מפיק מרגליות, הרב יצחק פנגר שליט"א, להרצאה בבית הכנסת 'עין חמד' שבמבשרת ציון, שם סיפר את הסיפור המדהים הבא - שהובא לאחר מכן בעלון בית הכנסת.

משפחה "פלונית" מתגוררת בקרית יערים - או בשמה המוכר יותר "טלז סטון". באחד מימי שישי נשמעו נקישות על דלת הבית, ומשנפתחה הדלת נראה שם מקבץ נדבות קשיש. מראהו מעורר הרחמים גרם לבעל הבית להושיט לעברו שטר ירקרק של עשרים שקלים - למרות שהזקן לבטח רק ציפה לתרומה של שקל-שניים.

חלפו ימים ספורים ושוב נשמעו הנקישות. היה זה אותו קשיש שהחל לחבב את דלת המשפחה. אך הפעם הוא לא הסתפק בצדקה - אלא גם ביקש לפוש קמעא. הוא התיישב עם

מזל טוב! תינוק חדש נוסף למשפחה, והדיבורים הישנים על

הסתפק בריסוס השטח, אלא ביקש לגלות את מושבת העקרבם - אך ללא הצלחה. לדברי המדביר מדובר היה בתעלומה, שכן המקרה לא אופייני כלל בדירה שלא ממוקמת בקומת קרקע, כמו הדירה שלהם שהייתה ממוקמת בקומה ראשונה ולא בקרקע!

הפתרון שלא נמצא ברובד הפיזי, הוביל אותם לחיפוש פתרון ברובד הרוחני. ניגשו לרב, שדפדף ב'פרק שירה' והקריא: "עקרב מהו אומר: טוב השם לכל ורחמיו על כל מעשיו".

"תראו" - אמר הרב - "בנוכחותו בביתכם מכריז העקרב על רחמי השם שהינם "לכל" - כלומר גם לאלו שלכאורה אין חובה ואולי אף לא ראוי לרחם עליהם. 'טוב השם לכל!'. תנסו להיזכר" - אתגר אותם הרב - "האם מנעתם לאחרונה חסד ממישהו?!" - - -

דיבורם של בני הזוג נעתק מפיהם. מבית הרב הם פנו היישר למקום מגוריהם הקודם, שם הפצירו בשכנים שכאשר יתקלו בהלך הזקן ימסרו לו את כתובתם החדשה. מיותר לציין שבביקוריו המתחדשים הצליח ההלך הקשיש לסלק את העקרבם יותר מכל מדביר מקצועי אחר!...

(איש לרעהו כי תצא תשע"ג)

רכישת בית חדש ומרווח יותר עברו לפסים מעשיים. הבית כבר אמנם, היה קטן קודם לכן, וודאי שעתה כאשר נוסף ה'בייבי' החדש...

בתת ההכרה - ואולי אף בהכרה - ניקרה מחשבה נוספת: כאשר נעבור לדירה חדשה "נתפטר" גם מהאורח הקשיש והלא קרוא!

הדירה החדשה נמצאה במהרה, ולפני שעקרו אליה לא שכחו "להזהיר" את השכנים שלא לעדכן את ההלך הזקן בכתובתם החדשה - בשום פנים ואופן!

"- - - וו-א-אויי!"

צווחה מקפיאת דם הדהדה ברחבי הבית. וזה ממש לא היה האופן בו תכנן מיודענו לחגוג את חנוכת הבית החדש... הוא מיהר לכיוון הקול, וגילה את אשתו מול עקרב ארסי צהוב. אזר את שאריות האומץ שנותרו בקרבו וכיוון נעל הישר ל"מטרה". הפגיעה הייתה מדויקת ולאחר וידוא-הריגה שב השקט לשרור בבית - עד ל"וו-א-אויי! הבא, שהפעם התמלט מפי אחד הילדים. השעות והימים הבאים היו קשים מנשוא. כל הזמן התגלו עקרבם חדשים ומפחידים. מדביר מקצועי שהגיע למקום לא

הסיפור היומי

לבסוף עלה בלבה של האם הצדקנית רעיון נועז. ביום ששי אחה"צ היא יצאה עם בנה העשירי אל השוק ההומה ב'איסט סייד', הסמוך לשכונת מגוריהם. היא תרה אחר ארגז כלשהו, הפכה אותו על פניו והעמידה עליו את הילד...

Yonatan Sindel/Flash90

והרעיון המקורי הניב פירות נפלאים... | מעשה שסופר על ידי נכדיו של גיבור הסיפור

אחד מאותם יהודים של 'מסירות נפש' באותם ימים היה ר' אלימלך מושקוביץ ז"ל (השבוע מלאו 61 שנים לפטירתו) שהיגר מהונגריה לאמריקה, מאחר שבחושיו המיוחדים הוא הריח 'אש וגופרית' והחליט להימלט מאירופה האנטישמית, צעד שהציל את חייו וחיי משפחתו ברחמי שמים.

ר' מיילעך היה מאותם מתי מעט שהחליטו לשמור את השבת ויהי מה. מדי שבוע הוא חיפש אחר מקור פרנסה אחר, מאחר והוא 'הושלך' מהעבודה מפאת שמירת השבת. רעייתו מרת בלומא גיטל ע"ה, אף היא היתה לעזר כנגדו בחיי מסירות נפש אלו, וקיבלה הכל באהבה ובדומיה.

אולם, דבר אחד העיק על ליבה. הבן הגדול, חיים צבי (העשירי, בכינויו האמריקני), שהיה ילד בגיל קרוב לבר מצוה, הגיע כבר לגיל של הבנה ובגרות, והיה אפוא שותף לסבל המתמשך שהמשפחה חווה, מדי שבוע בשבוע, בעקבות שמירת השבת

ההשגחה העליונה גלגלה לשולחני אנקדוטה מעניינת, עליה ניתן לומר "אל תמנע טוב מבעליו". סיפור קטן ובו אקט חינוכי נפלא, מאת נכדי גיבור הסיפור, העשוי לפרנס את עולם החינוך ולהיות לתועלת מרובה.

היה זה באמריקה של פעם, בתקופה שבין שתי המלחמות. באותם ימים קשה היה מאוד לשמור את השבת קודש - פשוטו כמשמעו. הדברים ידועים. יהודים היו מתקבלים לעבודה כלשהי, שם היה עליהם לעבוד ששה ימים, כולל יום השבת רח"ל ולשבות ביום ראשון, יום המנוחה הגויי. והיה אם הם לא הופיעו לעבודה בשבת, היה עליהם לחפש עבודה אחרת ביום שני הבא.

ואכן, לדאבון לב, מעטים היו שהצליחו לשרוד את התקופה הקשה תוך כדי שמירת שבת. הללו סבלו חרפת רעב, הם ובני משפחתם, נזרקים מעבודה לעבודה ונאלצים לחפש לעצמם משרה חדשה בכל יום שני במקום אחר.

כעת, בהיותו בגובה העיניים של באי השוק, התעטר הילד בתפקיד חדש: היה עליו לעמוד ולהכריז בקול רם את זמני כניסת השבת והדלקת הנרות לכל מאן דבעי. וכך נשנה הדבר בכל ערב שבת. פעולה זו שהנער יעשה למען כבוד השבת, סברה האם, תחלחל היטב בנפשו ותחרוש בה חריש של 'קדושת נועם השבת'... הרעיון המקורי הניב פירות. העשי צמח לנער ירא שמים, תלמיד חכם ומרביץ תורה לנחת הוריו ומוריו. ועתה, לנו לא נותר אלא להעתיק את בסיס הרעיון לדורנו אנו, אצל צאצאינו וחניכנו היקרים, בהצלחה וברוב נחת.

(רפאל קלפהולץ, המבשר)

קודש. פחדה האם כי המצב עלול לפתח בליבו של העשי טינה כלשהי כנגד המתנה הטובה שניתנה לנו מבית גנזיו של הקב"ה ושבת שמה. שמא מוחו הרך של העשי אינו מסוגל לעבד את הנתונים, בצורה נכונה ובריאה, ולהתגבר על התחושות הקשות. וחלילה הדבר עלול לפגוע בשדרתו הרוחנית לטווח הארוך.

חשבה האם הצדקת רבות והגתה רעיון נועז.

בערב שבת אחר הצהריים, היא יצאה עם בנה אל השוק ההומה ב'איסט סייד' הסמוך לווייליאמסבורג - שכונת מגוריהם - תרה אחר ארגז מתכת של מוצרי חלב. הפכה את הארגז על פניו, והעמידה את העשי שהיה נמוך קומה על גבי הארגז.

חדשות דרשו

האם יש לנו סניגור טוב יותר ממרנא החפץ חיים בעצמו, שבוודאי ימליץ טוב על כל מי שיצטרף ויקבל על עצמו לעסוק ב'משנה ברורה' דבר יום ביומו?!

ב'דרשו' נערכים ליום לימוד ותפילה עולמי, לקראת יומא דהילולא של מרנא החפץ חיים הקדוש זיע"א

כידוע, תופס העיסוק בתורתו של מרנא החפץ חיים, חלק נכבד ועיקרי בפעילויות 'דרשו'. מהפכת 'הדף היומי בהלכה' שמוביל הארגון כבר למעלה מעשור, ושבמסגרתה לומדים עשרות אלפי יהודים עמוד במשנה ברורה דבר יום ביומו, היא דרך אחת לעיסוק בתורתו של מרנא החפץ חיים.

בנוסף לומדים כל משתתפי תוכנית 'הדף היומי בהלכה', גם לימוד יומי קבוע באחד מספרי המוסר של מרנא החפץ חיים, לפי סדר שנקבע מראש. גם בתוכנית 'קנין חכמה' שולב לימוד ספר 'שמירת הלשון', וכן השקיע 'דרשו' משאבים ומאמצים רבים, בהדפסת ספר 'חפץ חיים' עם 'ביאורים ומוספים', בדומה לחיבור של 'דרשו' על המשנה ברורה, ובכך ההדיר את הספר והשביח את הלימוד בו על ידי רבבות יהודים בכל רחבי העולם.

כמעט בכל בית כנסת בארץ ובעולם, ניתן למצוא לפחות סט אחד של 'משנה ברורה' במהדורת 'דרשו', ועד כה נמכרו מאות אלפי סטים של החיבור המופלא הזה, אשר כל גדולי הפוסקים לא פוסקים מלומר עליו את ההלל, ואשר בזכותו התרבה הלימוד והעיון במשנה ברורה בכל תפוצות ישראל, הן במסגרת לימוד 'הדף היומי בהלכה', והן במסגרות אחרות, שבחרו להם את 'המשנה ברורה' של 'דרשו', כספר שאותו הם לא יעזבו לעולם, בגלל התרומה האדירה שהוא תורם ללימוד והבנת דברי המשנה ברורה, והבנת ההלכה העיונית הנלמדת בספר, לעולם המעשה ולאופן הקיום שלה בעולם המודרני והטכנולוגי בו אנו חיים כיום. בשנים קודמות אף ייסד 'דרשו' נסיעה שנתית קבועה של משלחת גדולי תורה ומנהיגי קהילות, שיצאה ביום ההילולא

לקראת יומא דהילולא של רבינו הכהן הגדול מאחיו, מרנא החפץ חיים הקדוש זיע"א, שיחול ביום ראשון כ"ד אלול, נערכים ב'דרשו' ליום לימוד ותפילה עולמי, במסגרתו יצינו בכל תפוצות ישראל את יום פטירתו של אותו צדיק נשגב וקדוש, אשר הותיר אחריו ירושה את ספריו הבהירים המאירים את העולם כולו, ובראשם 'המשנה ברורה' וה'חפץ חיים'.

לקראת יום הלימוד והתפילה העולמי, יופצו בסייעתא דשמיא מאות אלפי דפי לימוד שהודפסו במיוחד, עם תכנים המותאמים לגילאים השונים ולקהל היעד המשתנה.

ב'דרשו' מבהירים, כי עיקר העיקרים זה החיזוק שכל אחד ייקח עמו מיום הלימוד והתפילה, ומפצירים בכל מי שעדיין לא הצטרף למהפכת 'הדף היומי בהלכה', לנצל את יום ההילולא של מרנא החפץ חיים, ולהצטרף עכשיו ללימוד!

"אין לך דבר שממלא את האדם ביותר שמחה וסיפוק, מלימוד הלכה יומיומי!", אומרים ב'דרשו', "במיוחד כעת, כשאנחנו מתקרבים לראש השנה, ומי אינו רוצה לקחת לעצמו את הסניגור הכי טוב בבואו לקראת הדין הגדול והנורא, האם יש לנו סניגור טוב יותר ממרנא החפץ חיים בעצמו, שבוודאי ימליץ טוב על כל מי שיצטרף, ויקבל על עצמו לעסוק ב'משנה ברורה' דבר יום ביומו בסייעתא דשמיא?!"

בהתאם לכך, הארגון קורא לכל מי שמעוניין להצטרף ללימוד 'הדף היומי' בהלכה לפנות למשרדי 'דרשו' ב-02-560-9000, להירשם, לקבל מידע ולהצטרף ללימוד ולמבחנים בסייעתא דשמיא, ויפה שעה אחת קודם.

"אכן, בימים אלו כשאנו מתכוננים לראש השנה, יודעים אנו שתשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה, זה הזמן להתחזק בלימוד ספרי מרנא ה'חפץ חיים', בשלושת החלקים הללו, גם בתשובה על ידי לימוד הלכה, למען נדע מה מותר ומה אסור, כיצד יש לנהוג בכל מקרה ובכל עניין, גם תפילה, שנשמור על הלשון, וכך יהיו תפילותינו מקובלות ומרוצות לפני אדון כל, וגם עניין הצדקה בממון ובגוף, כפי שכותב מרנא בספרו 'אהבת חסד'.

"על אחת כמה וכמה, כשכל הלימוד הזה נעשה דווקא ביום ההילולא של רבינו ה'חפץ חיים' הקדוש, ויתר על כן כשמדובר בלימוד תורה דרבים, במסגרתו לומדים זקנים עם נערים, אברכים צעירים וילדי הת"תים, אנשים נשים וטף, כולם כאיש אחד ובלב אחד, בוודאי שיש משמעות לכח הרבים הזה, ונזכה שבזכות יום החיזוק והתפילה, נכתב ונחתם כולנו בספרן של צדיקים גמורים, לחיים טובים ולשלום".

כאמור לעיל, 'דרשו' מציע לכלל הלומדים להצטרף ללימוד 'הדף היומי' בהלכה, ובמיוחד כעת. כשאנחנו מתקרבים לראש השנה, ומי אינו רוצה לקחת לעצמו את הסניגור הכי טוב בבואו לקראת הדין הגדול והנורא, האם יש לנו סניגור טוב יותר ממרנא ה'חפץ חיים' בעצמו, שבוודאי ימליץ טוב על כל מי שיצטרף ויקבל על עצמו לעסוק ב'משנה ברורה' דבר יום ביומו בסייעתא דשמיא".

בהתאם לכך, הארגון קורא לכל מי שמעוניין להצטרף ללימוד 'הדף היומי' בהלכה לפנות למשרדי 'דרשו' ב-02-560-9000, להירשם, לקבל מידע ולהצטרף ללימוד ולמבחנים בסייעתא דשמיא, ויפה שעה אחת קודם.

לציונו הקדוש של מרנא ה'חפץ חיים', עוד בטרם נבנה אוהל על גבי הציון, ולפני שהפך המקום לתל תלפיות לכל הפונים. השנה, ההגעה לציון ככל הנראה לא תתאפשר לרבים, הן בגלל משבר הקורונה והקושי ביציאה מהארץ, ובמיוחד לרגל המצב בבלארוס, והסכנה הכרוכה בכניסה למדינה כיום. בהתאם לכך, מקבל 'יום הלימוד והתפילה העולמי' משנה חיזוק, ומהווה מאורע מרכזי ועיקרי לציון יום ההילולא של מרנא ה'חפץ חיים' בכל תפוצות ישראל.

ב'דרשו' כבר ערוכים ומוכנים, ובימים הקרובים יתחיל מערך ההפצה, בשיגור חבילות עם חומרי לימוד ייחודיים וייעודיים ליום הלימוד והתפילה, לכל מוסדות החינוך, לבנים ולבנות, לתלמודי תורה ולישיבות, לסמינרים ולבתי הספר היסודיים. כולם יקבלו חומרי לימוד מותאמים, כשהבנים בכיתות הגבוהות ובישיבות ילמדו בס"ד את 'הדף היומי בהלכה' של יום ההילולא, ובנות הסמינרים את הלימוד היומי בספר 'חפץ חיים' ו'שמירת הלשון'. כמו כן יקראו הכל פרקי תהלים, ויתפללו על עם ישראל כולו, במיוחד לנוכח התקופה הקשה.

להעביר את רוע הגזרה

"לא בכדי סובבו משמים שיום ההילולא של מרנא ה'חפץ חיים', יחול דווקא שבוע לפני ראש השנה", אומרים ב'דרשו'. "הלא הוא, ה'חפץ חיים' הקדוש, כתב חיבורים והדרכה בכל חלקי ההלכה הנוגעים לחיי היום יום, בשו"ע 'אורח חיים', בספרו 'שמירת הלשון'. כמו כן עסק רבינו רבות בעניין התפילה וחשיבותה בספרו 'שמירת הלשון' ובשאר ספריו, ובעניין הצדקה וגודל מעלתה בספרו 'אהבת חסד'.

הסיפור היומי

בהגיעו לשדה התעופה כל עוד נשמתו באפו, החל האברך לרוץ לעבר מסוע המזוודות. לאחר תשאול קצר על ידי הפקידים, הונחו חבילותיו במכונת השיקוף - והנה פצחה המכונה בצפצופים רמים...

ולא תאמינו איזו הפתעה נמצאה שם בתוך אחת השקיות | זה מה שקורה כשלא מתעוררים בזמן...

מיודענו עבד ללא לאות ימים כלילות, החל מסידור בני הבית - הבנים והבנות כל אחד משאלותיו וצרכיו; השקעת כח ומח בבירור מקומות וזמני נסיעה להצלחת הנסיעה בשלימות הגמורה, כדי שיצא דבר מתוקן ומקובל.

ויהי בחצי הלילה, אותו לילה שבו היה אמור לצאת מביתו בשעה 2:00 כשהטיסה היא ב-5:00, וכבר נגמרו כל ההכנות ואריות החבילות, גם המונית כבר הוזמנה. השעון כבר הורה על השעה 1:30, והאיש החליט לנצל את מחצית השעה הנותרת להכין 'אמרי

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: מעשה באברך החשוב, אשר ידיו רב לו ב'סיפורי צדיקים', ידען נפלא בהליכות והלכות חסידים ואנשי מעשה, ועל כן כשאחד ממפעלי 'קירוב' החליט לערוך 'סמינר' בעיירות אירופה למשך שבוע שלם, כולל תפילות על ציוני הצדיקים דשם - נקרא האברך הנ"ל לעמוד בראש הנסיעה.

כמובן שההכנה לכך וסידור כל הנדרש - טיסות, אוטובוסים, מלונות וכו', כרוכה במאמצים אדירים עד כלות הכוחות, ואכן

שפר' מושכי לבבות למשתתפי המסע כראוי וכיאות.

אלא שבו ברגע שנתיישב, נעצמו שמורות עיניו מחוסר השינה המשוע, וכגודל מחסור השינה כן עמקות השינה, ותוך כמה רגעים בודדים מצא את רוחו מופקדת ביד 'א-ל מלך נאמן'. מהר מאוד כחלום יעוף עבר הזמן, וכבר הראה השעון על 2:00 והלה נם את שנתו העמוקה. נהג המונית שראה כי הזמן חולף החל צופר בקול רעש גדול, אלא שאת השכנים הצליח להעיר אבל לא את מיודענו.

בלית ברירה התקשר ללא הרף לבעל הבית, דפק בדלת, אך הוא היה כקול קורא במדבר. עד שבשעטומ"צ בשעה 2:30 הועילו הדפיקות ומיודענו קם לתחיה... בראותו את השעון נבהלה נפשו מרוב האיחור, תפס ונטל את חבילותיו מכל הבא לידו ורץ אל הרכב כשקורי השינה נסוכים על פניו.

מרוב בהלה לא שם לב שנטל עמו גם שקית האשפה שהוכנה בצדי הדלת להשליכה לפח הזבל העומד ברחובה של עיר...

במשך הנסיעה עד שדה התעופה גער בו הנהג - וכי לזו אחריות ייקרא, לישון שנת ישרים כשהמטוס עומד כבר להמריא? האברך קיבל באהבה והצדיק את הדין, כשהוא מחזק את עצמו כי כך היא דרכה של תורה, ה'התחלות קשות' והמניעות עצומות, אך הכל לטובה.

בהגיעו לשדה התעופה כל עוד נשמתו באפו, החל לרוץ לעבר הפקידים הנוטלים את המזוודות מידי הנוסעים, וכדרכם פתחו בסדרת שאלות האם ארזו בעצמו את החבילות ולאחר מכן הניחו את כל המזוודות במכונת 'שיקוף' אשר לפניה נגלו תעלומות והיא מבחינה אם יש שם חומרי מתכת או שאר דברים.

והנה פצחה המכונה בצפצופים רמים, להודיע קבל עם ועדה שיש כאן חומר 'חשוד'... מיד הורידו הפקידים את החבילות ופתחום לראות מה יש שם - באותו רגע שפתחו את שק הזבל

פרץ החוצה ריח נורא של ריקבון, וימצאו שם שברי קופסאות שימורים ושאר ירקות ונוזלים... וכדי בזיון וקצף...

נטלוהו 'אחר כבוד' אל החדר פנימה והתחילו לחקור אותו לשם מה הביא שק זה, שמא רצה לבנות איזה מטען חבלה מכל אותם שיירים... וסיפר להם כל אשר קרהו.

כי לא יטוש ה' את עמו, ומשנכרו דברי אמת נאמנו דבריו ושחררוהו לחירות, ובס"ד אף הספיק לעלות על המטוס ברגע האחרון. מותש ועייף נפל על מושבו, כאוב היה עד למאוד וזמן רב לקח לו ליישב את דעתו ולהרגיע את נפשו ממפח הנפש שהכין לעצמו, מגערות הנהג, מקולות הבידוק והמסתעף.

אחר הדברים האלה כשוך... וכבר הספיק 'לסדר את נשימותיו', פתח את דרשתו לקהל המשתתפים, כשהוא מספר להם מ'בראשית' כיצד נרדם ועד שמצאו את האשפה 'לעיני כל ישראל' בבזיונות גדולים ועצומים.

ומוסר השכל הרבה יש בדבר, אמר. אילו הייתי מתעורר מיד לקול 'תרועת' הנהג, אזי הייתי מיושב בדעתי, ובדעה צלולה הייתי לוקח את המזוודות מתוך תשומת לב, ולא היתה באה לידי תקלה זו. אך מאחר שלא התעוררתי בפעם הראשונה, ואף לא בפעם השניה, אלא רק לאחר חצי שעה - על כן הייתי בהול ביותר ובחפזון נורא לקחתי חפציי מבלי ראות, ועל כן באה עלי כל 'פרשייה' זו.

וענייננו יאמר: מתחילת חודש אלול תוקעים בשופר לעורר ישנים מתרדמתם. אל נא נתעורר 'ברגע האחרון' - רק בראש השנה, כדי שלא נבוא עם כל 'שקי האשפה' שברשותנו... אלא נתעורר עתה, לפני בוא יום השם הגדול והנורא, ומתוך יישוב הדעת 'נזרוק' את כל חבילות העבירות, ונגיע זכים נקיים ומצוחצחים לעבור לפניו כבני מרון...

(באר הפרשה)

יהלומים מגדולי ישראל

סבתי הזדעזעה ממראה עיניה: הילדה הקטנה לקחה את המכתב המושקע שעליו עמל סבי במשך שעות תמימות - ומרחה עליו דיו עד שנתקלקל לגמרי. "את יודעת מה עשית?!!" - צעקה - "חכי, חכי שאבא יבוא הביתה..."

אבל כשאבא הגיע הביתה, קרה משהו אחר לגמרי...

'רביתה' של התינוק אין לחוש כלל אם עושה דבר שאינו כראוי. וביותר צריך האב לשקול בדעתו כאשר הילד עולל דבר שמפריע לו מאוד, אך בעצם לא עשה שום עוולה שצריכים לחנכו שלא לעשות כן - אזי אין זה נכנס בגדר חינוך, כי אם בגדר 'תיקון המדות' של האב, שצריך להשריש בקרבו מדת הסבלנות, להתאפק ולסבול מעשי הילד.

שח כ"ק אדמו"ר מרחמסטריווקא (ארה"ב) שליט"א: צריך לדעת מתי יש צורך לייסר את הילד בשביל לחנכו, ומתי אין לעשות מזה שום עסק. הרבה פעמים נדמה לאדם שבוודאי צריך להוכיח את הילד על מעשיו, בעוד שלאמיתו של דבר מדובר בדבר שאינו שייך לענין חינוך הילד כלל, כדוגמת מה שמצינו בגמרא (יומא עח, ב) ובשו"ע (או"ח סי' תקיא, ב) שבדבר שהוא

זקני ז"ל ניאות להם, הלך לביתו וערך המכתב במשך אותו היום. הוא השקיע בו כוחות רבים על מנת שיצא כלול בהדרו, וארכה לו הכתיבה כמה שעות, עד שהושלם המכתב בשלימות ובהידור, והניחו על שולחנו מוכן למסירה ליום מחר.

למחרת בבוקר הלך להתפלל שחרית, ובתוך כך הבחינה זקנת ע"ה שבתה הצעירה אינה מטרידה אותה במשך זמן מסוים, והיה לפלא בעיניה למה אינה שומעת ממנה. הלכה אחריה לראות מה היא עושה, וכשנכנסה לחדרו של זקני לא האמינה למראה עיניה - הילדה לקחה את המכתב והתחילה לשחק בו, ולכלכה את כל המכתב בדיו עד שנתקלקל לגמרי.

זקנתי שידעה כמה כוחות השקיע זקני במכתב זה, התחילה לגעור בה: "דו וויסט וואס דו האסט געטוהן" [אינך יודעת מה עשית] עוד מעט כשישוב אבא הביתה ויראה מה שעשית - איני יכולה לשער מה שיעשה לך! כך צעקה עליה על העול הגדול שעשתה.

כעבור זמן מה הגיע זקני ז"ל הביתה וסיפרה לו זקנתי תיכף מה שעוללה הילדה. נענה ואמר בניחותא: "הלא האשמה לא מוטלת עליה כלל - וואס האסטו דען געוואלט, זי איז דאך נאר א קינד, וויסט זי דען וואס זי האט געטוהן" [היא רק ילדה, היא אינה יודעת מה שעשתה]. האשמה מוטלת עלי, שהייתי צריך להזהר להטמינו במקום שילד לא יוכל להגיע אליו! ועל אתר התיישב בשלווה לערוך את כל המכתב מחדש כאילו לא קרה דבר...

שמעתי הרבה מעשיות נאות ממדותיו התרומיות, אבל ממעשה זה נתפעלתי ביותר, והוא מוסר השכל עד היכן צריכה להגיע מדת הסבלנות עם ילדים.

(אמרות טהורות, פ' עקב)

טבע ילד קטן אינו דומה לטבע איש מבוגר, לדוגמא, טבע הילדים הוא לרוץ ולקפוץ, זהו דבר שהטביע הקב"ה בהם. "א קינד איז א קינד, און אזוי דארף זיין. א קינד וואס ווילד'עוועט גארנישט, דארף מען מברר זיין צו עפעס איז נישט אין ארדענונג מיט דעם קינד" [ילד זה ילד, וכך צריך להיות. ילד שאינו משתולל צריך לבדוק שהכל בסדר אצלו...]. על כן, אף אם יזדמן לפעמים שקשה לאב לסבול טבע הילדות, אין בכך שום סיבה לייסר את הילד, שהרי הוא לא עשה שום עול.

ואף שלפעמים הדבר קשה מאוד, כי מעשי הילד מפריעים ביותר, כגון בערבי שבתות וימים טובים כאשר טרודים בצרכי הכנת שבת ויו"ט, אעפ"כ צריכין לסבול את מעשיו בסבלנות, וביחוד בזמננו צריכים חיזוק רב מאוד בענין הסבלנות.

והאמת שהדברים הללו אמורים בכלליות, כלפי כל דבר שצריכים להבליג עליו בסבלנות, אבל בפרטיות נוגע הדבר לענין טיפול וחינוך הילדים.

שמעתי מזקנתי ע"ה מעשה פלא שאירע אצל אביה אא"ז הרה"ח רבי ישראל שמעון שיין ז"ל. פרנסתו היתה ממלאכת הכתיבה, שכן היה לו כתב נאה ומפואר, וכל מוסדות התורה בעיה"ק ירושלים ת"ו, כאשר היו צריכים מכתב מעשה ידי אומן בחרוזים מחוכמים או לצייר ציורים המרהיבים את העין לאיזה נגיד תומך תורה, היו שוכרים אותו שיכתוב ויצייר להם את המכתבים.

פעם אחת נתבקש מאחד מהמוסדות לערוך מכתב אומנות, ואמרו שהדבר דחוף מאוד, כי צריכים לשלחו למחרת על ידי הדואר, לכן ביקשווהו להזדרז לערוך המכתב באותו יום כדי שיהיה מוכן בזמן להשלח למחוז חפצו.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

נשאל רבינו שליט"א: יהודי יקר מוסר שיעור תורה לסטודנטים שאינם שומרי תומ"צ, אך לאחרונה נוכח כי הדבר גורם לו נזק רוחני, כביטול תורה ועוד - האם הוא רשאי להפסיק?

הוראות, הדרכות ועובדות ממרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א, שנרשמו ע"י נכדו נאמן ביתו הרה"ג ר' אריה קניבסקי שליט"א והשיב רבינו שליט"א כי למרות הכל אין להפסיק את השיעור, וזכות הרבים תלוי בו.

השאלה הנוספת נשאלה ע"י יהודי דתי שסיפר לרבינו שליט"א כי אשתו מחפשת עבודה זמן רב, וכעת הציעו לה עבודה כמורה בבי"ס לא דתי כ"כ, האם לקבל את העבודה הזו?

והשיב רבינו שליט"א [לאחר שמיעת פרטי ההצעה] שתקח את המשרה הזו. "היא תחזיר אותם בתשובה", התבטא רבינו שליט"א, וכמו שהשיב בשאלה הקודמת - אף בזה: זכות הרבים! התפרסמו ב'טליושר' 6881* - קו התוכן של ארגון 'ארחות יושר'

שתי שאלות שונות נשאל רבינו שליט"א, אך התשובה לשתיהן דומה.

השאלה האחת היתה לגבי יהודי יקר שניחן בכישרון הסברה מעולה ומנצל את כישרויו להשפיע על אחינו התועים לשוב לצור מחצבתם, וזאת על ידי אמירת שיעור תורה יומי לסטודנטים שאינם שומרי תו"מ וע"י זה מקרבם מאוד לתורה ולמצוות.

אלא, שלאחרונה נוכח כי הדבר מסב לו ירידה רוחנית מסוימת, בעיקר מפני שקורה לפעמים שאינם מגיעים לשיעור ואז זמנו מתבזבז בהמתנה וכו', ועוד ענינים כגון אלו. וביקש לשאול האם רשאי הוא להפסיק את הפעילות הזו?

השו"ת היומי

לא שמע תקיעת שופר בשחרית - האם ישמע במנחה?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

בשחרית זמנו במנחה מעצם תקנה התקיעה ולא רק תשלומין. אכן לקבוע כן באופן קבוע אינו ראוי ולכן ישתדלו להתפלל במקום שיש תוקע כפי מנהג ישראל, ומכאן תצא קריאה לבעלי השופרות שיהגו חסד עם הצבור ויזילו בטובם לתקוע בכמה מנינים לזכות את הרבים ותעמוד להם זכות זו עם כל ישראל להכתב ולהחתם בספרן של צדיקים גמורים.

שאלה: אני מתפלל במנין בחצר עקב המצב השורר בארץ הקודש, ובשחרית אין לנו מי שיודע לתקוע, רק במנחה מתפלל אתנו מי שיודע לתקוע האם לתקוע במנחה במקום בשחרית? תשובה: אם לא תקעו בשחרית כתב האגרות משה (חאו"ח ד' סי' כ"א) שיתקעו במנחה לתשלומין, וכתב עוד שיתכן שעיקר התקנה היה לתקוע פעם אחת ביום ולכתחלה קבעו בשחרית ואם לא תקעו

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

האדם בהתנהגותו יכול 'לעודד' את הסובבים אותו להמשיך ולספר לו סיפורי רכילות, וכן להיפך, הוא יכול לגרום להם להימנע מכך - הכל תלוי באופן בו הוא מגיב לסיפוריהם

David Cohen/Flash90

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

הוא שומע מהם את הרכילות: אם הוא מגיב בסבר פנים יפות ובהתעניינות - יגרום להם הדבר להמשיך ולספר לו מעניינים אלו. אך אם הוא יגער בהם ויאמר שאינו רוצה לשמוע דברים מסוג זה, הם יחדלו מכך. ואכן הוא כותב כי ראוי לכל בעל נפש לגעור בבני ביתו כשמספרים לו מעניינים אלו.

בביאורים ומוספים של 'דרשו' מציינים כאן נקודה טעונה ביאור: מדוע כותב החפץ חיים כי הדבר ראוי ל'בעל נפש' דווקא? והרי יש איסור תורה לשמוע רכילות, ואפילו בלי לקבלה, ואם כן כל אחד מחויב לגעור במי שמספר לו רכילות? ומביאים על כך את הסברו של בעל 'עלי באר', שכוונת החפץ חיים היא כשהמספר סבור שהדבר לתועלת, שבאופן זה מותר לכל הפחות לשמוע כדי לחוש לדבר. ואז, כשרואה המספר שהדברים אינם לתועלת, אם הוא בעל נפש ראוי לו לגעור במספר. אך אין זה חיוב, משום שבאופן זה הוא לא עבר איסור בשמיעת הדברים.

לפעמים, דווקא הקרובים ביותר אל האדם עלולים להזיק לו, דווקא מתוך דאגה כנה ורצון לעזור... לעסקן ציבורי מסוים היה ידיד קרוב, שמתוך דאגה תמיד טרח לבוא ולספר לו מה חושבים בציבור אודותיו, ואיך מגיבים לכל מיני פעולות שעשה ויזם. התוצאה הייתה שאותו עסקן הפך אט אט ממורמר ועצבני, ושקע בעצבות.

החפץ חיים, בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי (הלכות רכילות כלל ז סעיף ה') עוסק בסיטואציה כזו ממש. הוא מדגיש כי יש לאדם להיזהר שלא לקבל רכילות אפילו מאשתו, ומוסיף שמלבד האיסור של קבלת רכילות, אם היא תתרגל לספר לו דברים מסוג זה, הוא יבוא על ידי כך לידי "כעס ומצה ומריבה ודאבון נפש"...

החפץ חיים מוסיף, כי האדם בהתנהגותו יכול 'לעודד' את הסובבים אותו להתמיד ולספר לו סיפורים מעין אלו, וכן להיפך, הוא יכול לגרום להם להימנע מכך. הכל תלוי בתגובה שלו כאשר

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

Yonatan Sindel/Flash90

עירובין דף כה

איך יכול להוציא ידי חובה כשכבר קיים המצוה?

”שאם עשה מחיצה על התל שהועיל”

וסמך לסברא זו מצא הגאון הנ”ל בשיטת רש”י בחולין, שאף שקיי”ל שמספיק לשחוט רוב הסימנים, בכל זאת מי ששחט הכל ובמיעוט האחרון פסל השחיטה ע”י שהיה, חלדה, גרמה וכדו’ השחיטה נפסלה. רואים מזה שלמרות שכלל לא היה צריך להמשיך לשחוט באותו מיעוט אחרון משום שרובו ככולו, בכל זאת אין הפירוש שהוא פטור לגמרי מלשחוט את אותו המיעוט, אלא יש עליו חוב לשחוט גם את המיעוט אלא שהחוב הזה נפטר משום רובו ככולו, אבל כששחט את המיעוט הוא מקיים מצוות שחיטה, ושפיר נפסל ע”י שהיה וכדו’.

והמקור לזה הוא בסוגייתנו, שהנהגה לכאורה קשה מדוע לא נחשבת עשיית המחיצה על התל מחיצה על גבי מחיצה, הרי קיי”ל שבתל גם כן יש מחיצות מכח גוד אסיק וא”כ יש כאן מחיצות, ואח”כ כשמוסיף עוד מחיצות מדוע זה לא נקרא מחיצות ע”ג מחיצות.

אך לפי הנתבאר מובן, שהרי בפועל אין מחיצות אלא רק דין גוד אסיק שפוטרו מלעשות מחיצות, והרי זה כאילו היו מחיצות, ועל כן כשעושה אח”כ מחיצות בפועל, שפיר נקרא המעשה עשיית מחיצה כדי להועיל שיהיה דין מוקף לדירה.

(דף על הדף)

הגאון אב”ד קוז’גלוב הרה”ג ר’ צבי אריה פרומר (שיח השדה עמ’ לג) דן לבאר לגבי ברכת המצוות שגם מי שיצא כבר ידי חובה, יכול להוציא את חבריו. והלא מצינו שכל מי שאינו מחויב בדבר אינו יכול להוציא את המחייב בברכה, ומדוע זה שיצא וקיים את המצוה נקרא מחוייב בדבר.

והסביר זאת על פי דברי המהר”ל מפראג (נתיבות עולם נתיב העבודה פי”ט) שלומדים מדבריו שבמצוות זמניות, חיוב המצוה ושורשה הוא לקיים את המצוה כל היום כתפילין ולולב, אלא שאם הניח תפילין ונטל לולב פעם אחת ביום יצא ידי חובת המצוה, אבל בודאי אם יניח תפילין עוד פעם או יטול לולב בודאי שבמעשה השני גם כן מקיים מצות תפילין ולולב, ויש על זה ממש שם מצוה, אף על פי שכבר נפטר ידי חובת המצוה בפעם הראשונה שהניח התפילין וכבר אין עליו חיוב, בכל זאת כשעשה את המעשה בשנית קיים מצוה, ולכן אף שיצא ידי חובה נחשב עדיין מחוייב בדבר, כיון שאם היה עושה עוד פעם את המצוה היה מקיים מצוה בזה, כי שם מחוייב בדבר נשאר עליו. משא”כ כשאינו מחויב בדבר, אפילו כשעושה את המעשה לא יקיים בזה שום מצוה, ובודאי שלא יכול להוציא אחרים כי הוא בהגדרת אינו מחויב בדבר כלל.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

האם מותר להגעיל כלים ביום טוב?

אולם, כלי שהיה ניתן להגעילו בערב יום טוב, אסור להגעילו ביום טוב אף כאשר יש ברשותו מים רותחים ואינו צריך לחממם ביום טוב לשם כך; ויש שפירשו בטעם הדבר, שבמקרה כזה אנו חוששים לטעמם של האוסרים, שההגעלה נראית כתיקון כלי, שהרי לא מקובל להדיח כלים בצורה זו.

[שו"ע תקט, ה, משנ"ב כו, ושעה"צ לא; ביאורים ומוספים דרשו, 23]

חימום מים לצורך הגעלת כלים, אסור ביום טוב, משום שזו מלאכה לצורך 'מכשירי אוכל נפש', שמותרת ביום טוב רק כשלא היה ניתן לעשותה בערב יום טוב. ואכן, אם לא היה ידוע בערב יום טוב שהכלי טעון הגעלה, מותר לחמם מים ביום טוב ולהגעילו. ויש הסוברים שהגעלת כלי אסורה ביום טוב משום שהיא נראית כתיקון כלי, אך להלכה אין להחמיר בכך, משום שניתן לראות את פעולת ההגעלה כהדחת כלי בעלמא.

באיזה מקרה צריך להשתמש בכלי לבישול מיד לאחר הכשרתו ב'ליבון'?

שמשמשים בכלי לצורך הבישול או האפיה בעודו לווה מהליבון, שאז החימום נעשה גם לצורך הבישול והאפייה. אבל ליבון חמור, אסור ביום טוב אף באופן זה, כיון שדרגת החום הנדרשת לליבון זה גבוהה מאוד, והלהטת הכלי נראית כתיקון כלי, האסור ביום טוב אף לצורך 'מכשירי אוכל נפש' שלא היה ניתן לעשותם בערב יום טוב, (ראה לעיל).

[שו"ע תקט, ה, ומשנ"ב כד-כה]

בהכשרת כלי ב'ליבון' ישנן שתי דרגות של הכשרה, אשר ההבדל ביניהם הוא בדרגת החום הנדרש, והם מכונים - 'ליבון קל', ו'ליבון חמור'. להעברת כלי מבשרי לחלבי, או להיפך, (ראה להלן), די בליבון קל, מכיון שלא בלוע בו טעם של איסור; אבל להכשרת כלי מאיסור, כגון כלי שהתבשל בו בשר טריפה, נדרש ליבון חמור. ליבון קל, מותר ביום טוב לצורך 'אוכל נפש', בתנאי

האם ניתן להגעיל כלי על מנת להופכו מחלבי לבשרי?

ואיסור זה, הוא רק כאשר ההגעלה נעשית למטרה של הפיכת הכלי מחלבי לבשרי או להיפך, אך אם ההגעלה נעשתה למטרה אחרת, וכגון שהגעילו את הכלי מבליעת חמץ על מנת להשתמש בו בפסח, מותר בהזדמנות זו להופכו מחלבי לבשרי, ולהיפך. ואף לכתחילה מותר להבליע איסור בכלי על מנת שיהיה צורך להגעילו, ואז יהיה מותר להופכו מחלבי לבשרי ולהיפך.

[משנ"ב תקט, כה; ביאורים ומוספים דרשו, 19-20; וראה שם תנא, 18-19]

מעיקר הדין, מותר להגעיל כלי חלבי על מנת להופכו לבשרי, וכן להיפך; אך כבר מאות בשנים שנהגו ישראל איסור בדבר, מחשש שאדם יחזיק אדם ברשותו כלי אחד לבשר ולחלב, ויגעילו בין שימוש בשרי לשימוש חלבי, ואזי עלול הוא לשכוח בקלות מהו השימוש האחרון שנעשה בכלי, ולטעות ולהשתמש בו לחלב כאשר בלוע בו טעם בשר, ולהיפך.

* יצירת כלי, אסורה ביום טוב מדרבנן אף לצורך 'מכשירי אוכל נפש'. ויש אומרים, שגם תיקון כלי באופן שיהיה ראוי לשימוש, אסור, אף כשלא מדובר ביצירת כלי חדש; ויש להחמיר כדעה זו.
* השחזות סכין, אינה נחשבת כמלאכת 'אוכל נפש', אלא כמכשירי אוכל נפש, משום שבדרך כלל היא נעשית בפעם אחת למשך תקופה ארוכה, וממילא לא ניתן להגדירה כחלק מתהליך הכנת האוכל.
* לגבי הלכות שונות, נאמר הביטוי: 'הלכה ואין מורים כן', ופירושו, שאין להורות הלכה זו למעשה לרבים, או לנהוג בפניהם בפועל בהתאם להלכה זו. ויש שכתבו שאין להורות הלכה זו אף ליחיד.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מאיזה שלב של תהליך הכנת המצות צריך לשמור את ה'מצה שמורה'?

Yonatan Sindel/Flash90

מצה במצה השמורה משעת הקצירה, ובדיעבד, או באין אפשרות אחרת - ניתן לקיימה במצה השמורה רק משעת הטחינה; ומעיקר הדין, אף במצה השמורה רק משעת הלישה. אולם, במצה שלא נשמרה אף משעת הלישה, אף בדיעבד אין יוצאים ידי חובת מצה, וצריך לשוב ולאכול מצה שמורה, ולברך עליה 'על אכילת מצה'.

[שו"ע תפב, א, משנ"ב א, וביה"ל ד"ה מצה;
ביאורים ומוספים דרשו, 11; וראה שעה"צ תנג, לג]

נאמר בתורה: "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת", ודרשו חכמינו ז"ל, שמצוה לשומרן שמירה יתרה לשם מצות אכילת מצה, דהיינו, שהמצה הנאכלת בליל הסדר לשם מצות אכילת מצה, תהיה שמורה מחמץ לאורך תהליך הכנתה, ואין די בכך שאין בה 'ריעותא' של חשש חימוץ.

ונחלקו ראשונים מאיזה שלב של תהליך הכנת המצות מתחילה חובת השמירה; ולמעשה, יש לקיים את מצות אכילת

הלוח היומי

י"ד באלול | רבי יוסף יאסקי ב"ר ישראל אשכנזי זצ"ל מפאדקאמין בעל 'אהל יוסף'

יארצייט:

תק"ס: רבי יצחק ב"ר אליקים גאטיניו זצ"ל מאיזמיר בעל 'בית ישחק'
תרי"ב: רבי ברוך מרדכי ב"ר אליעזר אטינגר זצ"ל מבאברויסק
תרכ"ז: רבי יוסף יאסקי ב"ר ישראל אשכנזי זצ"ל מפאדקאמין בעל 'אהל יוסף'

חיים של תירוצים...

המגיד הג"ר יעקב גלינסקי אמר: אם נשאל אדם: מדוע אינך מדקדק בהלכה, מדוע אינך משפר את מעשיך עם בני הבית? יהיה לו מיד תירוץ, כל אחד מתרץ ומרמה את עצמו שהוא בסדר גמור - 'חיים של תירוצים'. אך צריך לדעת ש"מתירוצים - אין גן עדן". (להגיד - קדושים)

נשתדל לבחון את מעשינו במבחן כנה ואמיתי מה עלינו לתקן, ולא נתרץ את מעשינו בכל מיני תירוצים שונים.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il